

скоро препирня: кой отъ тѣхъ ще бжде допустнать да отиде до върха.

Слънцето напече. Августъ бѣше страшно горещъ. Каруцата скачаше отъ камъкъ на камъкъ и силенъ пукотъ и трѣсъкъ смушаваше седящитѣ въ колата деца. Кжшитѣ на селото рѣдѣха. Близко до последната кжща е първата стружна. При нея завихме лѣвото рамо и навлѣзохме въ сѣнчестия пжтъ. Дори и тукъ голѣмитѣ горещини сж изсушили земята и педя прахъ покрива балканския пжтъ. Въ дѣсно отъ него, въ една урва, клокочеше малката рѣкичка, плъзгаше се по чистата, синкава плискавица и тичаше лудо надолу. Предъ насъ Мара-Гидикъ ту се крие, ту разтваря своитѣ обятия.

Минахме край втората стружна. Не дълго следъ това прѣкосихме рѣкичката, за да се намѣримъ на поляната край третата стружна. При нея коларьтъ разпегна конетѣ. Децата слѣзоха. Съ тѣхъ сме 34 души. Домакинцитѣ бързо разстлаха черги, одеала и приготвиха закуската. Следъ нея настана мжчителния въпросъ: кой ще дойде на върха! Ако дойде Лилка П., ще трѣбва да дойде и Лилка Н., ако дойде Илийчо, ще поиска да дойде и Венко, а Колчо се върти ту около баба си, ту около мене, плаче, моли се, иска да дойде. Бащитѣ имъ съ мжка решиха въпроса: прогимназиалнитѣ ученици ще дойдатъ. Това разрешение на въпроса не удовлетвори най-голѣмия желающъ — Колчо. Защо той толкова много плака? Нима не биваше да бжде чутъ? Найсетне следъ дълго колебание родителитѣ на Колчо му позволиха при много условия. Колчо прие условията и се нареди между голѣмитѣ.